

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **Y. M.**, narozený, státní příslušnost, toho času bytem, zast. Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem společnosti HLADÍK & TAUBER, advokátní kancelář, v.o.s., se sídlem v Brně, nám. 28. října 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.12.2014, č.j OAM-387/ZA-ZA04-ZA05-2014,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.
- III. Odměna tlumočnicka Doc. Ing. Marianně Dražanové, CSc., ve výši 350 Kč bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že žalovaný ve správním řízení o udělení mezinárodní ochrany zahájeném na žádost, kterou podal žalobce dne 19.8.2014, rozhodl dne 15.12.2014 o této žádosti tak, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, 14a a § 14b

zákona č. 325/1999 Sb., neuděluje. Výše zamítavým rozhodnutím se žalobce cítí krácen na svých právech a v celém rozsahu toto rozhodnutí napadá žalobou, kterou odůvodňuje následovně:

Žalovaný v řízení nepostupoval tak, aby byla primárně chráněna práva žalobce. Tento již od samého počátku řízení zdůrazňoval, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je hrozba nástupu vojenské služby, zejména s přihlédnutím k jeho zdravotnímu stavu. Ten opakovaně popisoval jako problematický, kdy se jedná o zažívací potíže. Když se nají, někdy se stane, že potrava ve střevě nepostupuje, a toto se učepe. Pak nesmí jíst, jen pomalu pije. Takový stav trvá někdy i týden a nejdéle trval 10 dnů. Za tohoto stavu se mu zvedá teplota, je slabý, téměř nemůže chodit. S existencí těchto potíží pak v domovském státě čelí hrozbě z nástupu do vojenské služby. Toto je skutkový stav, který je motivací žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný však tyto okolnosti uchopil zcela jinak. Předně v podstatě podsouvá účastníku řízení důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako prosté vyhýbání se vojenské službě. Toto pak následně s odkazem na příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka, vydané Úřadem vysokého komisaře OSN pro uprchlíky v, vyhodnocuje jako negativní důvod pro přiznání postavení uprchlíka a dokonce hodnotí jako trestný čin podle práva České republiky. Z opatrnosti pak dále zpochybňuje reálnost a vážnost hrozby nástupu vojenské služby, když poukazuje na vyjádření samotného žalobce v tom smyslu, že vojenský lékař informoval matku žalobce tak, že by žalobce neměl do vojenské služby být odveden, když navíc ani neobdržel žádný povolávací rozkaz. Z obsahu rozhodnutí je tak zřejmé, že správní orgán v rozporu s ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb. účelově bagatelizuje reálně existující hrozbu nástupu do vojenské služby, dále pak zdravotní stav žalobce a samovolně zužuje důvod podání žádosti ryze na obavy z nástupu k výkonu vojenské služby. Je obecně známou skutečností, že při střetech na východě Ukrajiny přišlo o život velké množství osob. Skutečnost, že se boje odehrávají na druhém konci země, nemá žádný vliv na povolávání osob k plnění vojenské povinnosti z oblasti, kde doposud žalobce bydlel, tedy z její západní části. Stanovisko vojenského doktora, který nikdy žalobce nevyšetřil, a který navíc odvod žalobce k plnění vojenské činnosti nevyloučil, nijak nevyvrací žalobcovy obavy z plnění vojenské povinnosti. Tato povinnost je pro něho hrozbou zejména z důvodu objektivního zdravotního stavu. Je rozhodně nemožné, aby si v rámci výkonu vojenské služby mohl sám určovat obsah stravy. Za situace, kdy by nemohl po delší dobu přijímat stravu, by nebyl schopen reálného boje a byl by pro protivníka snadnou obětí. Žalobce má tak za to, že žalovaný dostatečně v rámci rozhodování o jeho žádosti nezohlednil možnost udělení humanitárního azylu. Jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí, žalovaný nezjistil z údajů žalobce sdělených v průběhu řízení žádný důvod pro udělení humanitárního azylu. Tento závěr ovšem nemůže být přesvědčivý za situace, kdy správní orgán vyhodnotil žalobcem uváděné skutečnosti v rozporu s § 3 správního řádu tak, aby se jako důvody zřetele hodné označit nedaly.

Žalobce se neztotožňuje s konstatováním žalovaného o tom, že v zemi původu žalobce neprobíhá mezinárodní ani vnitřní konflikt. Je nepochybné, že ukrajinská vláda nemá situaci v zemi zcela pod kontrolou, přičemž zprávy, na které žalovaný odkazuje, nejsou aktuální. Žalobce má za to, že pokud žalovaný neshledal důvody pro udělení azylu, měl se v jeho případě detailněji zabývat možností udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 zákona č. 325/1999 Sb. Žalobce je toho názoru, že mu hrozí v zemi původu vážné ohrožení života z důvodu svévolného násilí za trvání vnitřního ozbrojeného konfliktu.

Navrhoval proto, aby soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutí žalovaného ze dne 15.12.2014, č.j. OAM-387/ZA-ZA04-ZA05-2014 zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný popírá oprávněnost žaloby, nesouhlasí s ní, neboť žalovaný při svém rozhodování neshledal, že by byly naplněny důvody pro udělení mezinárodní ochrany jak podle § 12, § 13, tak ani podle § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu a odkázal na napadené rozhodnutí, obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany a protokol o pohovoru.

V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je aktuální bezpečnostní situace na a s tím spojené riziko jeho povolání do vojenské služby. Žalobce v žalobě uvádí, že motivací žalobce k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je hrozba nástupu vojenské služby v domovském státě v souvislosti s existencí jeho zdravotních potíží, kterou žalovaný špatně uchopil, když důvod podání žádosti samovolně zúžil ryze na obavy z nástupu k výkonu vojenské služby, navíc žalovaný dle názoru žalobce v rozporu s ust. § 3 správního řádu účelově bagatelizuje reálně existující hrozbu nástupu do vojenské služby a zdravotní stav žalobce. Žalovaný mu dle názoru žalobce podsouvá důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako prosté vyhýbání se vojenské službě, což „pak následně s odkazem na příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíků, vydané Úřadem vysokého komisaře OSN pro uprchlíky v vyhodnocuje jako negativní důvod pro přiznání postavení uprchlíka a dokonce hodnotí jako trestný čin podle práva České republiky“.

Správní orgán v této souvislosti zdůrazňuje, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoli však před jakýmkoliv negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodu upravených v zákoně o azylu. Co se týče žadatelových obav z odvodu do armády, správní orgán, znovu tak jako v napadeném rozhodnutí na straně 5 a 7, podotýká, že branná povinnost je zcela legitimní občanskou povinností, což uznává nejen Úmluva o právním postavení uprchlíků z roku 1951 (Ženevská konvence), ale i Mezinárodní pakt o občanských a politických právech a Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod, a vyhýbání se nástupu vojenské služby či dezerce, byť by byla trestná, není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 7Azs 321/2004 ze dne 22.12.2004 uvedl, že: „Neexistence ustanovení, které by zaručovalo právo nevykonávat vojenskou službu samo o sobě důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, není. Pokud se stěžovatel dovolává nepříjemností v případě výkonu vojenské služby, případně obav z jejího nenastoupení, pak tato obava nezakládá odůvodněný strach podřaditelný pod § 12 zákona o azylu. Konečně i v zemi, kde se stěžovatel domáhá udělení azylu, je nenastoupení vojenské služby pokládáno za trestný čin, jakkoliv je zde možnost náhradní vojenské služby dlouhodobě umožněná, a tento trestný čin zůstává zachován, jakkoliv dokonce povinnost základní vojenské služby byla zrušena“. Správní orgán konstatuje, že nic z výše uvedeného nebylo v případě účastníka řízení prokázáno. Dále k neudělení azylu žalobci dle § 12 a § 13 zákona o azylu, správní orgán plně odkazuje, i vzhledem k tomu, že žalobce neudělení azylu dle těchto ustanovení ani nenapadá, na napadené rozhodnutí.

Tvrzení žalobce, že žalovaný dostatečně v rámci rozhodování nezohlednil možnost udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu, správní orgán nesdílí.

K uvedenému sděluje, že se v této souvislosti zabýval zejména jeho rodinnou, sociální a ekonomickou situací, přihlédl rovněž k jeho věku a zdravotnímu stavu, který je dle jeho

výpovědi problematický, pečlivě posoudil celou kauzu jmenovaného a nezbyvá mu, než znovu konstatovat, že v jeho případě neshledal důvody zvláštního zřetele hodné k udělení humanitárního azylu. Jmenovaný je dospělou, plně právně způsobilou osobou, která si na život vydělává prací. Mezinárodní ochrana formou humanitárního azylu se uděluje jen v ojedinělých a velmi závažných případech, kdy je např. žadatel v situaci bezprostředního ohrožení života či v případech nemožnosti po návratu do vlasti dosáhnout na nutnou adekvátní péči. Zdravotní potíže, které žadatel popsal, nejsou takového rázu, aby byly důvodem pro udělení humanitárního azylu. Ve své výpovědi žadatel uvedl, že si musí dávat pozor na jídlo, jíst vícekrát denně a večer nejíst vůbec. Léky pravidelně nebere a své potíže řeší dodržováním pravidelného příjmu potravy, v ČR u doktora se svými problémy ještě nebyl. Správní orgán k podpoře svého rozhodnutí využil také rozsudku Vrchního soudu v Praze, č.j. 5A 720/2000 ze dne 28.5.2012, podle něhož zákonodárce „zákon o azylu, tedy možnost humanitárního azylu, koncipoval výslovně jako dobrodiní státu, nikoliv jako právo na přiznání azylu. Ve správním řízení se lze domáhat pouze ochrany práv, nikoliv něčeho, co právem není, byť by zákon umožňoval správnímu orgánu rozhodnutí o tom vydat“. Podobně o možnosti humanitárního azylu hovoří i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.1.2004, č.j. 5AZs 47/2003-48, který navíc upozorňuje, že správní orgán o humanitárním azylu rozhoduje v mezích svého uvážení, které je soudem přezkoumatelné pouze v tom směru, zda nevybočuje z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického uvažování, a zda premisy takového úsudku byly zjištěny správným procesním postupem.

Námítky žalobce, že se žalovaný měl v případě žalobce detailněji zabývat možností udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu, a že informace, které žalovaný shromáždil ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na , nejsou aktuální, správní orgán považuje za nedůvodné. V tomto směru odkázal na podrobné odůvodnění na straně 6 až 8 napadeného rozhodnutí.

Rovněž názor žalobce, že mu hrozí v zemi původu vážné ohrožení života, a proto mu měla být udělena doplňková ochrana ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) nemá v souvislosti se zdůrazňovaným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kterým má být hrozba nástupu vojenské služby v souvislosti se zdravotním stavem žalobce, oporu v zákoně a v judikatuře. Existenci důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy spočívající ve vážném ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, tak jak je upravena v § 14a odst. 2 písm. c) lze totiž vtáhnout pouze na civilisty. K tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13.3.2009, č.j. 5AZs 28/2008-68: „Obecně lze ale konstatovat, že typ vážné újmy zakotvený v § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu [vycházející z čl. 15 písm. c) kvalifikační směrnice] vyžaduje naplnění čtyř podmínek: (1) existenci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu v zemi původu; (2) existenci svévolného (nerozlišujícího) násilí; a (3) existenci vážného a individuálního ohrožení života nebo tělesné integrity ; (4) civilisty“. Tyto podmínky musí být splněny kumulativně ... Z vnitřní logiky § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu plyne i pořadí zkoumání jednotlivých podmínek. Jako první musí být posouzena otázka, zdali se země původu nachází v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu (první podmínka). Pokud ano, musí být jako druhá v pořadí zkoumána

otázka, zdali je žadatel o mezinárodní ochranu civilistou (čtvrtá podmínka). Pokud ano, je nutné přistoupit k posouzení otázky, zdali žadatel o mezinárodní ochranu byl (resp. má důvodnou obavu, že bude) vystaven svévolnému (nerozlišujícímu) násilí (druhá podmínka). Pokud je odpověď na třetí otázku kladná, musí rozhodující orgán zkoumat, zdali toto násilí dosahuje intenzity vážného a individuálního ohrožení života nebo tělesné integrity (třetí podmínka). Poslední dvě otázky však nelze řešit zcela odděleně, což vyplývá i z rozsudku Soudního dvora Evropských společenství ve věci, který sloučil posuzování podmínky existence svévolného (nerozlišujícího) násilí a podmínky vážného a individuálního ohrožení života nebo tělesné integrity do jednoho kritéria.“

Žalovaný tedy uzavírá, že legalizovat si pobyt v České republice prostřednictvím mezinárodní ochrany nelze. K těmto účelům slouží jiný mechanismus - Zákon o pobytu cizinců na území České republiky (zákon č. 326/1999 Sb.).

Žalovaný má za to, že se při posuzování žádosti žalobce o mezinárodní ochranu nedopustil žádné nezákonnosti. Napadené rozhodnutí bylo podle názoru žalovaného vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem, a to na základě dostatečných a řádným způsobem opatřených podkladů.

Navrhoval proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Krajský soud v Brně ve věci nařídil jednání dne 12.8.2015, u něhož žalobce uvedl, že v části, kde žil před odchodem do ČR, tj. v západní části, je klid, žádný vojenský konflikt tam není. Žalobce má však obavu, že pokud by se musel vrátit na, mohl by být povolán do armády i přes své zdravotní problémy se žaludkem. Vojenská střediska zabývající se mobilizací si vybírají samy z možných uchazečů, koho do armády povolají. Nemá tedy žádnou jistotu, že by nepovolali i žalobce. Neví, kolik lidí z jeho města bylo do armády povoláno, slyšel však, že museli jít na vojnu i lidé, kteří měli např. ploché nohy. Je sice pravdou, že jeho matce řekl vojenský lékař, že s ohledem na zdravotní stav by žalobce do armády neměl být povolán, žádnou jistotu v tomto směru však nemá. Když žil na, pracoval jako elektrikář, je vyučený a má středoškolské vzdělání, měl svůj vlastní byt. Ke svému zdravotnímu stavu pak uvedl, že musí jíst 5x až 6x denně po malých dávkách, vyhýbat se nadýmové stravě, smaženým jídlům a alkoholu. Žádné léky nebere.

Dále pak uvedl, že z doby, kdy žil na, ví, že pět lidí z města, kde žil, ve válce zemřelo. Jednalo se o muže ve věku kolem 30 let. Z těchto pěti lidí, kteří ve válce zemřeli, jeden byl voják z povolání, jak to bylo u zbývajících, neví. Velké množství lidí se však z města, kde žil, ztratilo, a ani příbuzní neví, kde by mohli být, nebo co s nimi je. Měl pak za to, že by bylo vhodné, aby si soud vyžádal zprávy o aktuální situaci na, protože zprávy, které byly založeny ve správním spise, jsou z roku 2014 a podle názoru žalobce ze zpráv, které má z médií, se na Ukrajině jedná o válečný konflikt.

Dále uvedl, že má strach se na vrátit z toho důvodu, že by mohl být povolán do armády, a kdyby nebyl vyslán přímo do bojů a měl být někde v kasárnách, nemohl by tam dodržovat stravovací režim a z toho má obavy.

U jednání soudu zástupkyně žalovaného setrvala na stanovisku uvedeném ve vyjádření žalovaného i v odůvodnění rozhodnutí, měla za to, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu s platnými právními předpisy, byl náležitě zjištěn skutkový stav a navrhovala zamítnutí žaloby.

Krajský soud v Brně při posuzování žaloby žalobce vyšel z podkladů založených ve správním spise, a to žádosti o udělení mezinárodní ochrany, obsahu protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 29.9.2014 a ze zpráv o situaci na, založených ve správním spise.

Soud uvádí, že pokud jde o zprávy o situaci na, s těmito byl žalobce seznámen v průběhu správního řízení, žádné námitky k těmto zprávám neměl.

Pokud pak jde o důvody, pro které žalobce žádal o udělení mezinárodní ochrany, ty jsou od podání žádosti v průběhu správního řízení, ale i v průběhu soudního řízení zcela totožné, žalobce uvádí jedinou skutečnost, a to, že má obavy z návratu na Ukrajinu z toho důvodu, že má určité zdravotní problémy se žaludkem, které se projevují při stravování s tím, aby problémy neměl, musí jíst 5x až 6x denně po menších dávkách, určitým potravinám a alkoholu se musí vyhýbat a má obavu, že i se svými zdravotními potížemi by mohl být odvelen do armády s ohledem na situaci na východě Usuzoval na to z toho, že na se odvádí do armády i lidé se zdravotními problémy, např. i ti, kteří mají ploché nohy. Sdělil také, že jeho matce vojenský lékař sdělil, že žalobce by neměl být se svými zdravotními problémy do armády odveden, žalobce však sdělil, že nikde nemá jistotu, že se tomu tak nestane.

Podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodnění strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního bydliště.

Pokud jde o žalobce, je zcela evidentní, z toho co sám sdělil, že podmínky ust. § 12 zákona o azylu v jeho případě splněny nebyly a nelze na něj vztáhnout ani podmínky ust. § 13 zákona o azylu.

Podle § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodné zvláštního zřetele, udělit azyl z humanitárního důvodu.

Krajský soud v Brně odkazuje na stanovisko žalovaného ohledně nesplnění podmínek žalobce dle ust. § 14 zákona o azylu v rozhodnutí, i stanovisko žalovaného uvedeného v tomto směru v jeho písemném vyjádření k žalobě.

Soud dospěl ke stejnému závěru jako žalovaný, že v žádném případě u žalobce nebyly splněny podmínky pro udělení humanitárního azylu, neboť u žalobce žádné závažné problémy nenastaly, tedy takové problémy, kdy by se dalo uvažovat o humanitárním azylu. Soud

nezpochybňuje, že žalobce má jisté zdravotní problémy, nejedná se však o žádné takové problémy, pro které by mu nemohla být poskytnuta zdravotní péče na (tam mu také poskytnuta byla), když na území České republiky je žalobce již rok, žádnou lékařskou pomoc za celou tuto dobu nevyhledal, neboť to nebylo potřeba, a ani žádné léky neužívá.

Pokud měl žalobce, než přijel na území České republiky určité zdravotní problémy na, z dokladů, které předložil žalovanému, vyplývá, že léčbě se bez problémů podrobil na a sám uvádí, že tam absolvoval něco takového, jako je u nás lázeňská léčba.

Žalobce tedy nepřišel na území České republiky ze země, kde by mu v jeho případě adekvátní lékařská pomoc nebyla poskytnuta a nemá ani tak závažné zdravotní problémy, kvůli nimž by se území vrátit nemohl, nebo kde by mu zdravotní péče poskytnuta nebyla.

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu, doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplnil důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého trvalého bydliště.

Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu, za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Soud uvádí, že v žádném případě u žalobce nemohou být splněny důvody vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. a), b) nebo d), a pokud jde o důvody uváděné pod písm. c) – vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, soud k tomuto uvádí následující.

Z toho co bylo zjištěno ze zpráv založených ve správním spise ohledně situace na, i z toho co uvedl samotný žalobce, kdy tento sdělil, že před odchodem do České republiky žil v západní části, kde je naprostý klid, žádný ozbrojený konflikt tam není, v této části žalobce před odchodem na území České republiky v klidu žil a pracoval a nesdělil ani u soudního jednání, že by měl nějaké indicie o tom, že v této části by se něco změnilo, když uvedl, že zde žije jeho matka, takže je nepochybné, že o situaci v této části zprávy má.

Soud uvádí, že stejně jako správní orgán má za to, že tvrzení žalobce o tom, že má obavy, že by mohl být odvelen do armády přes své jisté zdravotní problémy, jsou tvrzením pouze účelovým, když branná povinnost je legitimní občanskou povinností, a to i na území České republiky. Soud situaci zhodnotil tak, že žalobce má zájem legalizovat pobyt na území České republiky, k tomu však nemůže sloužit mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu, která je skutečně právním institutem výjimečným a neposkytuje žadateli o mezinárodní ochranu, tak jak

tvrdí žalovaný, ochrana před jakýmkoliv negativními jevy v zemi jeho původu, ale jenom z důvodů upravených v zákoně o azylu.

Pokud chce žalobce získat legální pobyt na území České republiky, k tomuto musí použít jiné mechanismy, a to zákon o pobytu cizinců na území České republiky.

Soud tedy posoudil žalobu žalobce jako nedůvodnou, když s rozhodnutím žalovaného souhlasí s tím, že žalovaný postupoval v souladu s platnou právní úpravou v České republice a žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Pokud jde o náklady řízení, žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto dle § 60 odst. 1 s.ř.s. nebyly přiznány. Pokud jde pak o žalovaného, tomu kromě běžné úřední činnosti žádné náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 12. srpna 2015

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně